

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novani ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseltük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak. 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:

1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-ter 1.

Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdekben.

Prohászka Ottokár dr.

megyéspüspök ur beszéde, melyet a főgimnázium Mária-kongregációjának dec. 8-iki felvételi ünnepén tartott a ciszterci rend templomában.

Régi nagy feladaton dolgozunk, az Isten gondolatai szerint való embert keressük; keressük azt a kultúra színterén, Athenben, Diogenes lámpájával; panaszzolunk a Beteszes tó oszloposarnokai alatt, hogy nincs emberünk; kultúra s művészet sem tudnak biztatni edesebb, jobb hírrel, mint azzal, hogy lesz majd, majd, később, külföld, jobb, boldogabb emberiség a földön.

Amit az ember keres szenvedésben s küzdelmeiben fölpanaszol, aminek kialakítására kulturájában vállalkozik, bár nem tudja, hogy eléri, — azt az Isten tényleg már megvalósította, a Szeplőtelen Fogantatásban bemutatva nekünk az ideális, az ő gondolatai s kedvtelése szerint való embert, odatűzte fényes látomásban a kereszténység egére. Róla mondja Szent János evangélista: „és nagy jel tűnik fel az égen: egy asszony, kinek öltözéke vala a nap, lábai alatt a hold és fején tizenkét csillagu korona.“ (Jel. 12., 1.) Im az ideális ember; az a fényes, kegyelmes, csillagkoszorús, napsugaras asszony, aki fölséges a maga szeplőtelen büntelenségében, erős a maga romlatlan lelkületében s vérében; magasan áll, földet s kigyófejet tud taposni.

I. A szeplőtelen fogantatás jelenti tehát első sorban az ösbüntől, az eredeti büntől ment lelkét; lelkét, amely kezdet óta, azontul is mindig az Istené; lelkét, mely hozzá szól, vele jár, vele küzd; lelkét, mely idegen hatalom alatt sohasem áll párttűtő sugallatra sohasem hallgatott. A boldogságos szent Szűzben váltotta ki az Isten tetté, dicsőséges valósággá azt a régi szót: „ellenkezést vetek közötted s az asszony között“, vagyis ez az asszony mindig a te ellenséged lesz, te piszkos, földömmászó, Istent káromló hatalom, sőtét szárnyaidat nem feszítet ki föléje s ő megáll véled s armányaiddal szemben az én erőmben! Hirdeti tehát nekünk, hogy az Isten gondolatai szerint való ember az, ki ellenkezésben áll a sötétség hatalmával s ki pártot nem üt a fölséges ellen. E párttűtésben ugyan bele vagyunk oldozva az eredeti bűn végzetében; érezzük, hogy igenis bolyong az emberiség fölött valami sötét hatalom, a „mortalis imperium“ árnyéka; érezzük a terhet, mely a lelkét lefelé huzza; terhet, mintha sarkó volna; panaszkodunk, hogy vérünkbe van keverve a métely; a romlás törvénye suhogtatja fölöttünk a vasvesszejét. De kedves

fiaim, az ellenkezésre hívó szót nekünk is szól, a Szeplőtelen Fogantatás beleragogy a mi szemünkbe is s a kötelességekre minket is rászorit, hogy Istennel Istenért és soha Isten ellen: eszméljete hát, rámutat az az élőforrásra is s lelkét is ad hozzá, hogy érvényesíthessük az emberben az istenit, test és vérben az eszményit, hogy letörjük magunkban az állatot és megteremtjük az embert; fiát, gyermekét, hasonmását annak a napsugaras, fölséges asszonynak.

Ezt a nemzedéket neveli a kongregáció. Látja az ifjuságot, hogy hogyan csörtet a kísértések fája alatt; hallja panasztát, mely egyre azt hangoztatja: gyöngé, erőtlén vagyok; a kegyelem s a hit eszményekre mutat, én pedig természetemben hervadt vagyok. Isten felé huz jobb, nemesebb ismeretem s tisztább érzetem; de ah, de mily messze esem attól, amit hiszek s tisztetek!

Kedves fiaim, félre a panasszal; teltetek el a mennyei asszony lényével, kegyelmével; szívjátok magatokba hűséges lelkületét s bátran előre! Biztosítalak, hogy átélitek az Isten erejét, mely bennetek is megismétli, hogy „ellenkezést vetek közötted, fiam, hű szolgálóm, imádkozó, rajtam csüngő gyermekem s az alacsony, párttűtő szellem közt; légy hű hozzám s szépségem el nem hervadt benned s kegyelemem sugara nem alszik ki lelkedben.“

II. De a boldogságos Szűz némesak az Istenhez ragaszkodó léleknek hűségét s a kegyelem által való megdicsőülését hirdeti, hanem a tiszta léleknek örömet s békéjét. Aki ilyen mint a szent Szűz, az nem vesztett semmit, aki hűségében a párttűtőtől elfordult s a bűnt apossa, annak nem fáj a szíve a világ után Tisztasága, istenszeretete, hűsége, fölényes önéretté, győzelmes örövé válik s ez öntudatában élénkei a „Magnificat“ éneket s benne azt, hogy „ime ezentul boldognak mondanak engem a nemzedékek.“ Igen, boldognak, boldogságosnak mondjuk, „Üdvözlégy, malasztal teljes“ mondja az ég követe, „Üdvözlégy mennyország királynéja“, mondja a szent Sztűzet tisztelő anyaszentegyház; szóval benne is, körülötte is az ünneplő öröm áradozik; aki hozzá közeledik, az megvizsgáltódik, föléled és örvend. S tudjátok, hogy honnan ez öröm, ez ének? Örvendeni csak az erő, a fölényes lélek tud. Akiben erő és egészség van, aki erejét és hatalmát érzi, az örvendezni s énekelni is tud. S ez az igazi diadal: örvendezni, az erő s élet öntudatában boldognak lenni. Az emberiségnek s különösen az ifjuságnak kell az

erős élet ez örvendezni tudó öntudata nem szabad hervadtnak, fáradtnak lennie; bizalmat, reményt kell szívében ápolnia az élet s annak nagy feladatai iránt; saját értékét s érvényesülését nem szabad fényes pályákban, álmokban, élvezetben s üres csillogásban keresnie; rámutatott már szent Pál arra, hogy mi töltse ki Krisztus hűveinek lelkét s hogy mily tartalomból változik el egy darab mennyországgá a szív: „regnum Dei iustitia, pax, gaudium“, az Isten országa, az a mennyország, melyet magatokban hordoztok, a tiszta s erényes lelkület s az abból fakadó fölséges öntudata a békének s ami azt koszoruzza, a szívet-lelket eltöltő öröm. Legyen szeplőtelen lelkületem; ezt az Isten kegyelme hordozza, az tölti ki; ahol az van, ott erő van harcra, munkára, küzdelemre; ott parancsolni tudnak hajlamnak, szeszélynek s szenvedélynek, ahol pedig a kegyelmes akarat rendet teremtett, ott béke s okvetlenül öröm is van. A bűnös ember más utakon jár s másképp akar boldogságot szerezni; állatot dedelget magában, s bűnével rácáfol hitére s eszményeire, láncokat csörögtet, de ez a zaj nem ének. Ti, kedves fiaim a szent Szűz nyomaiban az erős örvendező életet szomjazzátok, azt keressitek, annak kialakításán dolgoztok, teremtetek hát mindenekelett rendet gyűjaitok, hajlamaitok torzonhorz világába; szorítsátok rá magatokat áldozatok árán is a szigorú erkölcsnek nemcsak elvben, de életben való megvallására, ekkor tölti el szíveteket az öröm s rajtatok pihen az isteni tetszés fényugara.

Ez program, t. i. utjai felséges utak, a magasba visznek; Krisztus áldott nyomdokai, nem tekervényes kigyóutak, igei evangelium s nem kigyószíszegés. Ez utakra, ez elvekre figyelmeztet titeket a kongregáció; nemzet, emberiség, kultúra azt imádkozza: Isten, adj ifjuságot, melynek lelke nincs leperzseltve, mely hinni tud s hitében követi a győzelemre vezető eszményeket. Adj ifjuságot, mely a szó teljes értelmében erős és romlatlan.

A kongregáció nem akar anyámaszszony-nemzedéket nevelni, nem akár ugynevezett jámbor ifjuságot, melynek lágyasága gyengeség s büntelensége nem erény, hanem isteni nemzedéket akar, erőset Istenhez való hűségben, szeplőtelen erkölcsében, romlatlan szívben; a kongreganisták első legyének erkölcsi magavi-seletben, tanulásban, sportban; szemefényé az intézetnek, virága az ifjuságnak. Ez irány, e szellem ellen senkinek sem lesz kifogása; váltsunk hát tettekkel, hívó

Mai lapunk 4 oldal.

